

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, PhD., ve věci

žalobkyně: **A. A., narozena X**
státní příslušnice A. r.
bytem L. n., K. n. V.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 19. 2. 2018, domáhá ochrany před nezákonnými zásahy žalovaného spočívajícími v tom, že žalovaný na svém pracovišti v Mladé Boleslavi omezil ve dnech 27. a 28. 12. 2017 úřední hodiny tak, že byly určeny pouze pro „objednané klienty“, a tím znemožnil žalobkyni, která nebyla objednána, osobní podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na tomto pracovišti v těchto dnech, a dále v tom, že žalovaný dne 2. 1. 2018 vrátil žalobkyni žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, kterou předtím téhož dne žalovanému osobně podala. Ve své žalobě se žalobkyně dožaduje deklarace nezákonnosti obou popsanych zásahů.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

2. Žalobkyně uvedla, že se dne 27. 12. 2018 dostavila společně se svým druhem A. B., který je občanem České republiky, na pracoviště žalovaného v Mladé Boleslavi za účelem podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v době platnosti jejího schengenského víza. Ačkoliv byly úřední hodiny určeny mimo jiné pro osobní podání pobytových žádostí, pracoviště bylo uzavřeno a na vstupních informacích byla uvedena informace, že budou odbavováni pouze objednaní klienti, a bylo zde uvedeno telefonní číslo, na které se však nebylo možné dovolat. Zástupce žalobkyně následně zjistil, že na oficiální webové stránce žalovaného bylo pod soupisem standardních úředních hodin červeným písmem uvedeno, že v období 27. 12. – 28. 12. 2017 budou úřední hodiny zkráceny a obslouženi budou pouze objednaní klienti. Na telefonní linku pracoviště nebylo možné se dovolat, neboť namísto vyzváněcího tónu bylo volajícímu sděleno, aby zatelefonoval v pracovní den. Krátkodobé schengenské vízum udělené žalobkyni však bylo platné pouze do 1. 1. 2018, kdy byl den pracovního klidu.
3. Žalobkyně dále popisuje, že se opět dostavila ke správnímu orgánu se svým druhem dne 2. 1. 2018 a osobně podala svou žádost o přechodný pobyt. Úřední osoba, která od žalobkyně podanou žádost přijala, ale následně přivolala na místo cizineckou policii a vrátila stěžovateli žádost o přechodný pobyt se všemi náležitostmi s tím, že je na území České republiky nelegálně a nejprve se musí vyřídit její vyhoštění. Poté se dostavili pracovníci cizinecké policie, žalobkyni zajistili a zahájili s ní řízení o správním vyhoštění z důvodu pobytu na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu.
4. Podle žalobkyně je tedy zřejmé, že v podání žádosti o přechodný pobyt v době platnosti krátkodobého schengenského víza a v založení oprávnění k pobytu podle § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zabránil žalobkyni nezákonný postup žalovaného, který zcela svévolně v období mezi vánočními svátky a Novým rokem omezil cizince, včetně žalobkyně, v jejich právu na osobní podání žádosti zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v možnosti splnění jejich povinnosti osobního podání žádosti, kterou není možné nahradit podáním prostřednictvím datové schránky či podáním prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Zákonem je uložena povinnost podat žádost o přechodný pobyt osobně, a výkon této povinnosti proto není možné cizincům ztěžovat nutností se k podání žádosti předem objednávat.
5. Žalobkyně má za to, že svévolné omezení přijímání cizinců na pracovišti žalovaného v Mladé Boleslavi je nezákonným zásahem, který jí způsobil značnou újmu, neboť pokud by nebyly omezeny úřední hodiny, podala by 27. 12. 2017 svoji žádost o povolení k přechodnému pobytu a nebylo by s ní dnes vedeno řízení o správním vyhoštění. Za nezákonný zásah žalobkyně rovněž považuje jednání žalovaného, který jí měl dne 2. 1. 2018 na pracovišti v Mladé Boleslavi vrátit již podanou žádost o povolení k přechodnému pobytu, protože povinností správního orgánu je přijímat podání, zaevidovat je, přidělit jim číslo a věcně je vyřídit. Správní orgány tak nejsou oprávněny pod žádnými záminkami již učiněná podání vracet neformálně podateli zpět. Ke svým tvrzením žalobkyně navrhla pouze provést důkaz správním spisem žalovaného č. j. X, tedy spisem vedeným o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.
6. Žalovaný ve vyjádření souhlasil s tím, že ve dnech 27. 12. 2017 až 29. 12. 2017 skutečně

došlo k omezení úředních hodin pracoviště, a to tím způsobem, že byli dne 27. 12. 2017 a dne 28. 12. 2017 odbavováni pouze objednaní klienti, avšak o této skutečnosti byli klienti informováni jak vylepenými oznámeními na pracovišti, tak na internetových stránkách žalovaného, a to již od 13. 11. 2017, tedy s dostatečným předstihem. Současně je pravdou, že dne 27. 12. 2017 nefungovala objednávací infolinka, avšak i o této skutečnosti byli cizinci na dveřích pracoviště žalovaného v Mladé Boleslavi informováni. Dne 27. 12. 2017 bylo na pracovišti žalovaného v Mladé Boleslavi odbaveno 9 objednaných klientů. Vzhledem k tomu, že se v průběhu dne nedostavilo 5 objednaných klientů, vyčkávaly přítomné referentky jejich příchodu až do konce běžné pracovní doby, tj. do 17:45. Kdyby tedy žalobkyně příslušné pracovnice oslovila, vzhledem k její specifické pobytové situaci by jí jistě v případě podání její žádosti vyšly vstříc. O skutečnosti, že by se však žalobkyně dne 27. 12. 2017 opravdu dostavila na pracoviště žalovaného, není žádný důkaz, a tudíž podle žalovaného vyvstávají pochybnosti, zda se žalobkyně na pracoviště v Mladé Boleslavi skutečně dostavila tak, jak uvádí.

7. K možnosti omezení úředních hodin žalovaný odkazuje na rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. X, ve kterém Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) potvrdil, že každý správní orgán je oprávněn si svou činnost organizovat určitým způsobem, což zahrnuje i rozvržení úředních hodin pro jednotlivé oblasti jeho působnosti. Obdobně se NSS vyjádřil i v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. X. Podle žalovaného toto oprávnění zahrnuje i možnost výjimečného zkrácení úředních hodin, a to například v období vánočních svátků. O mimořádném zkrácení či prodloužení úředních hodin a o jiných změnách tohoto typu žalovaný cizince informuje na internetových stránkách a samozřejmě i na samotném pracovišti s dostatečným předstihem a přesně tak tomu bylo i v daném případě.
8. Žalovaný navíc nesouhlasí s názorem žalobkyně, že jí v důsledku uvedených skutečností nebylo umožněno její žádost podat. S ohledem na období vánočních svátků a úpravu úředních hodin měla žalobkyně podle žalovaného možnost svoji žádost podat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či obdobným způsobem a následně svou žádost osobně potvrdit do 5 dnů v nejbližších úředních hodinách příslušného pracoviště. Toto však žalobkyně neučinila. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně byla již od 27. 12. 2017 zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem, který se cizineckou problematikou a zastupováním cizinců zabývá již několik let, tím spíše mohla být žalobkyně informována o všech možných způsobech podání její žádosti. S ohledem na své zkušenosti si měl být tento právní zástupce vědom úpravy úředních hodin v období vánočních svátků, stejně jako i alternativních možností podání žádosti.
9. K údajnému vrácení žádosti podané dne 2. 1. 2018 žalovaný uvádí, že žalobkyně se dne 2. 1. 2018 dostavila na pracoviště v Mladé Boleslavi, avšak kontrolou jejího dokladu bylo zjištěno, že na území pobývá neoprávněně, a z tohoto důvodu bylo kontaktováno příslušné oddělení odboru cizinecké policie, které si ji převzalo a zahájilo s ní správní řízení ve věci správního vyhoštění. Následně se dne 3. 1. 2018 žalobkyně opětovně dostavila na pracoviště v Mladé Boleslavi. Její žádost byla přijata a s ohledem na neoprávněné podání ve smyslu ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo řízení o této žádosti zastaveno. Oprávněnost tohoto postupu následně aprobovala i Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců svým rozhodnutím ze dne 14. 2. 2018. S ohledem na neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky by stejným způsobem žalovaný postupoval i v případě podání žádosti dne 2. 1. 2018. Žalovaný se tak

neztotožňuje s názorem žalobkyně, že v důsledku vrácení žádosti žalobkyně došlo k zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť k tomu by došlo i v případě jejího podání dne 2. 1. 2018.

10. V případě podané žaloby nejsou podle žalovaného naplněny podmínky nezbytné pro vyhovění žalobě. Především podle žalovaného nelze přehlédnout, že zásah již netrvá, neboť žádost žalobkyně byla správním orgánem přijata a bylo o ní rozhodnuto. Žalovaný je přesvědčen, že svým postupem nezákonně nezasáhl do práv žalobkyně, a proto navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
11. Žalobkyně již na vyjádření žalovaného replikou nereagovala.
12. Žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení ústního jednání, zatímco žalobkyně se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila. Soud proto v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. jednání nenařizoval.
13. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Protože se jedná o určovací zásahovou žalobu, žalobkyně nebyla povinna vyčerpat prostředky ochrany, jež by se jí eventuálně nabízely v řízení před správními orgány (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. X, publikovaný pod č. 3686/2018 Sb. NSS). Soud se proto zabýval žalobou věcně. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z předloženého správního spisu žalovaného, který zachycuje projednání žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU přijaté žalovaným dne 3. 1. 2018 a zaevidované pod č. j. X a projednání její stížnosti a žádosti o prošetření vyřízení stížnosti směřující proti shodným otázkám jako nyní podaná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, soud zjistil, že žalobkyně i její partner (občan České republiky) podepsali čestné prohlášení, že mají spolu přibližně od září 2017 vztah obdobný vztahu manželskému a že žijí ve společné domácnosti. Z kopií pasu žalobkyně plyne, že disponovala krátkodobým schengenským vízem, které ji opravňovalo k jednorázovému vstupu v období od 19. 12. 2017 do 14. 1. 2018 v trvání 12 dnů. Podle vstupního razítka žalobkyně překročila hranice schengenského prostoru dne 21. 12. 2017 na letišti v i. B.. Součástí spisu je též potvrzení o tom, že dne 2. 1. 2018 bylo se žalobkyní zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Usnesením žalovaného ze dne 3. 1. 2018 bylo řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podané téhož dne podle § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zastaveno s odkazem na skutečnost, že její pobytové oprávnění vypršelo uplynutím 12 dnů od vstupu do schengenského prostoru, tj. dne 1. 1. 2018, takže žalobkyně svou žádost podala v době, kdy nebyla oprávněna k pobytu na území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně, nyní již zastoupená současným zástupcem, odvolala s poukazem na shodné skutečnosti jako v nyní podané žalobě. Ke svým tvrzením žalobkyně nenavrhla žádné důkazy a k odvolání je přiložena pouze generální plná moc k zastupování žalobkyně Mgr. Markem Sedlákem podepsaná dle připojeného razítka dne 27. 12. 2017. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 14. 2. 2018 odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti potvrdila. Své rozhodnutí odůvodnila mimo jiné poukazem na to, že žalobkyně ničím neprokázala, že by se dne 27. 12. 2017 skutečně na pracoviště žalovaného dostavila, nicméně i kdyby to byla pravda, nelze dávat žalovanému za vinu, že se žalobkyně neseznámila s

upozorněním na omezení úředních hodin, které bylo v předstihu zveřejněno, a dostavila se v době vyhrazené pro objednané osoby. Pokud jde o nepřijetí žádosti dne 2. 1. 2018, byla žalobkyně odkázána na možnost podání stížnosti podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

15. Součástí správního spisu je dále dotaz správního orgánu vedoucího řízení o správním vyhoštění žalobkyně na to, jakým způsobem bylo omezení úředních hodin veřejnosti oznámeno. Žalovaný v odpovědi uvedl, že odpovídající informace o úředních hodinách a podmínkách odbavování klientů na pracovištích žalovaného v období mezi vánočními svátky a Novým rokem byla na webových stránkách žalovaného a rovněž fyzicky na jednotlivých pracovištích zveřejněna již ode dne 13. 11. 2017. Z této informace vyplývalo, že v době od 25. 12. do 29. 12. je pracoviště v Mladé Boleslavi otevřeno jen ve středu a čtvrtek 27. a 28. 12. 2017 v době od 8 do 12 hodin, a to pouze pro objednané klienty. Na webových stránkách byla současně zveřejněna i informace o nefunkčnosti objednacích linky, tj. telefonního čísla uvedeného na dveřích pracoviště žalovaného v Mladé Boleslavi. Podle této informace byla objednávací linka pro Prahu a Středočeský kraj od 22. 12. 2017 12:00 hodin do 2. 1. 2018 8:00 hodin mimo provoz. Žalovaný též uvedl, že dne 27. 12. 2017 bylo pracovištěm v Mladé Boleslavi odbaveno 9 objednaných klientů, 5 objednaných klientů se nedostavilo, dostavení se žalobkyně nemá za prokázané. Žalobkyně podle něj mohla žádost podat i písemně a následně se osobně dostavit do 5 dnů.
16. Stížnost žalobkyně podaná dne 31. 1. 2018, jež je obsahově shodná se žalobou, byla žalovaným dne 2. 2. 2018 vyhodnocena jako nedůvodná. Žalovaný argumentoval shodně jako ve vyjádření k žalobě. Následně žalobkyně podala dne 8. 2. 2018 žádost o přešetření způsobu vyřízení stížnosti, v níž namítala, že nemohla předpokládat, že si žalovaný v souvislosti s vánočními svátky výkon svých povinností usnadní, a proto neměla důvod prohlížet webové stránky žalovaného, a že se dne 27. 12. 2017 se svým druhem snažili dveře na pracovišti otevřít, ty však byly zavřené. Jakým způsobem s touto žádostí naložil nadřízený správní orgán žalovaného, již v předloženém správním spise zaznamenáno není. Ani tato podání žalobkyně neobsahovala odkaz na jakékoliv důkazní prostředky.
17. Na základě poznatků z předloženého správního spisu a s ohledem na argumentaci žalobkyně se soud nejprve zabýval otázkou, zda nezákonným zásahem vůči žalobkyni mohla být samotná skutečnost, že žalovaný v období mezi vánočními svátky a Novým rokem 2018 omezil standardní úřední hodiny, omezil je pouze na objednané klienty a ponechal mimo provoz možnost telefonického objednání termínu pro podání žádosti o pobyt.
18. V tomto směru je na místě poukázat na závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 30. 8. 2012, č. j. X, č. 2756/2013 Sb. NSS, které rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. X, vztáhl na veškeré žádosti o pobytová oprávnění: *„I žadatel o vízum, jakkoli nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) při vyřizování žádosti o takový vstup. Toto právo v sobě zahrnuje především předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem, například bez nutnosti obracet se na neoficiální zprostředkovatele. Je jistě možné, aby stát zavedl určitá organizační pravidla pro podávání žádostí o víza, třeba proto, aby umožnil efektivní zpracování vyššího počtu žádostí. Tato organizační pravidla však nesmějí (např. svojí nepřehledností, bezdůvodnými průtahy, prostorem pro*

nekontrolovatelnou libovůli příslušných úředníků či jinými podobnými vlastnostmi) představovat faktickou překážku podávání takových žádostí a nesmějí ani nepřímou působit k tomu, aby odrazovala žadatele od jejich podávání. Chce-li stát regulovat počet žádostí, má tak učinit zejména tím, že předem stanoví pravidla, z nichž bude plynout, které žádosti pravděpodobně nebudou mít naději na kladné vyřízení“

19. Vedle nich pak stojí závěry vyslovené NSS v rozsudcích poukazovaných žalovaným. V rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. X, NSS uvedl *„Každý správní orgán je oprávněn si svou činnost určitým způsobem zorganizovat, což zahrnuje i rozvržení úředních hodin pro jednotlivé oblasti působnosti správního orgánu. Stěžovatelka byla o organizaci úředních hodin žalovaného b) prokazatelně informována (při pokusu podat žádost osobně dne 23. listopadu 2016 i v rámci vyřízení její stížnosti; navíc lze předpokládat, že tato informace byla i předtím veřejně dostupná), nicméně se rozhodla toto rozvržení a priori nerespektovat. V takovém případě však nelze postup žalovaného shledat nezákonným.“* Z obdobných východisek zjevně vycházel i rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2018, č. j. X.
20. Z citované judikatury (byť se věcně týká podání žádostí na zastupitelských úřadech, její nosné principy se nepochybně uplatní i v případě podání žádosti u žalovaného) tak lze dovodit, že samotné vymezení úředních hodin, v nichž lze pobytové žádosti podávat, a trvání na jejich respektování nelze vnímat bez dalšího jako postup nezákonný. Naopak se jedná o praxi přípustnou a standardní u všech orgánů veřejné moci, soudy nevyjímaje. Není důvodu přitom nahlížet jinak ani na případy, kdy z důvodu různých mimořádných okolností (dočasné omezení provozuschopnosti úředních prostor, přechodný nedostatek personálu z důvodu vyššího čerpání pracovního volna) dojde k dočasné úpravě běžných úředních hodin. Nezákonnými by se tyto požadavky na dobu podání žádosti, popř. nutnost předchozího objednání, staly teprve tehdy, jestliže by byly pro žadatele nepředvídatelnými, směřovaly by k vytvoření prostoru pro libovůli správního orgánu a zásadní měrou by mu ztěžovaly či *de facto* znemožňovaly jeho procesní práva vůbec uplatnit. O nezákonnosti by bylo namíste hovořit v situaci, v níž by (slovy rozšířeného senátu NSS) žalobkyně neměla možnost učinit *„osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase“*.
21. Takovou povahu a důsledky však omezení úředních hodin a dočasný výpadek telefonického rezervačního systému v době mezi vánočními svátky a Novým rokem nemělo. Soud v tuto chvíli nemůže posoudit, zda pracovnice žalovaného na pobočce v Mladé Boleslavi byly či nebyly ochotné žádost žalobkyně ve dnech 27. či 28. 12. 2017 zpracovat, třebaže žalobkyně nebyla objednána. Toto tvrzení žalovaného není ničím prokázáno. Lze však konstatovat, že i kdyby žalobkyně měla pravdu v tom, že v uvedených dnech byly pro ni prostory žalovaného nedostupné z důvodu jejich uzamčení, resp. zpřístupnění pouze objednaným klientům, v praxi to stále znamená pouze objektivní nedostupnost pracoviště žalovaného po dobu tří pracovních dnů, která byla dlouhodobě předem avizována. Ostatních pracovních dnů (např. před vánočními svátky) se toto omezení netýkalo.
22. Pokud by tedy žalobkyně a její druh, který je českým občanem a lze u něj předpokládat znalost českých reálií a českého jazyka, postupovali s běžnou péčí, mohli v případě plánovaného podání žádosti o přechodný pobyt zarezervovat žalobkyni v uvedených dnech termín předem ještě před odstavením telefonické linky mimo provoz, popřípadě navštívit příslušné pracoviště v jiných termínech, kdy nebyly úřední hodiny omezeny. Schengenské vízum žalobkyně jim to rozhodně umožňovalo, neboť bylo platné

v období od 19. 12. 2017 do 14. 1. 2018 a žalobkyni umožňovalo zvolit její příjezd do České republiky tak, aby se období 12 dnů povoleného pobytu překrývalo s některým ze dnů, v nichž provoz příslušného pracoviště žalovaného neomezoval možnost zpracování žádostí předem neobjednaných klientů. Žalobkyně tak měla např. zvolit let do Prahy, aby mohla podat žádost ještě před obdobím vánočních svátků a v té souvislosti tradičně omezeného fungování veřejných institucí, nebo měla odložit svůj přílet tak, aby jí její pobytové oprávnění umožnilo podat žádost ještě po Novém roce. Za nevhodné plánování pobytu tak, že jeho převážná část připadala na nepracovní dny a na dlouhodobě předem avizované dny omezené funkčnosti podacích míst, nelze činit odpovědným žalovaného.

23. Kromě toho, žalovaný odkazuje též na možnost podání žádosti písemně a jejího dodatečného osobního potvrzení ve lhůtě 5 dnů. Pokud žalovaný tuto možnost připouští (právní úprava ji výslovně neupravuje a patrně má jít o analogii postupu podle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu na postup vyžadovaný ustanovením § 169d odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců), lze připustit, že znalost této správní praxe, pokud existuje, by bylo možné předpokládat právě u zástupce žalobkyně, který je advokátem specializujícím se na cizinecké právo, s vysokou erudicí v otázkách komplikací při podávání pobytových žádostí, a který disponoval plnou mocí již dne 27. 12. 2017. I kdyby však žádná taková správní praxe neexistovala, bylo namístě, aby zástupce žalobkyně takový či obdobný postup využil, aby žalobkyni nevystavil jasnému riziku správního vyhoštění. Nabízela se též možnost pokusit se navštívit i jiná pracoviště žalovaného, resp. pokusit se o získání přímého telefonního čísla na pracovníky pobočky a usilovat o osobní podání žádosti i bez objednání. Zde zmíněné možnosti postupu však (na rozdíl od okolností v předcházejícím odstavci) mají pouze doplňující význam a nejsou z hlediska zamítnutí žaloby klíčové.
24. Pokud pak žalobkyně tvrdí, že jí bylo znemožněno osobní podání žádosti dne 27. 12. 2017 a dne 2. 1. 2018 jí byla její žádost vrácena, aniž by ji žalovaný zaregistroval a projednal, zde lze pouze konstatovat, že skutečnost, zda se dne 27. 12. 2017 na pracoviště žalovaného v Mladé Boleslavi skutečně dostavila a zda dne 2. 1. 2018 skutečně podala žádost o pobytové oprávnění, a ta jí byla vrácena, není obsahem správního spisu prokázána. Uvedené skutečnosti žalobkyně pouze tvrdí, nikdy však v průběhu řízení před soudem, ale ani v průběhu správního řízení či v souvislosti s uplatněním stížnosti podle § 175 správního řádu tyto skutečnosti nedokládala a ani k nim nenavrhla jakékoliv důkazní prostředky. Pokud v řízení před soudem odkázala na správní spis žalovaného, ten takové důkazy neobsahuje. Toho, že žalovaný prokázání těchto skutečností zpochybňuje (na rozdíl od omezeného fungování pracoviště žalovaného a rezervační linky, jež byly mezi účastníky nesporné) si žalobkyně byla vědoma z jeho vyjádření, které bylo jejím zástupci dne 28. 3. 2018 doručeno, přesto však v poskytnuté lhůtě dvou týdnů na toto zpochybnění nijak nereagovala. Lze tedy konstatovat, že tato tvrzení žalobkyně skutečně nejsou ničím podložena a žalobkyně ve vztahu k nim neunesla důkazní břemeno.
25. Je tedy namístě učinit závěr, že žádný z namítaných zásahů nebyl prokázán, resp. že omezení úředních hodin žalovaného jako takové samo o sobě nebylo zásahem nezákonným. Proto soud žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžného výkonu jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhrada

nákladů řízení nepřísluší.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2018

JUDr. Milan Podhrázký, PhD. v. r.
předseda senátu